

Chương 18

Nước Mắt Cứ Chảy Mà Chẳng Có Lý Do

Tiệc cưới được tổ chức ở tầng tám của nhà hàng. Nói là tiệc cưới nhưng thực ra rất đơn giản, tất cả khách khứa chỉ ngồi hết ba bàn, còn không có những nghi lễ như một đám cưới bình thường. Cô dâu trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ đồ màu đỏ, nhã nhặn, lịch sự nhưng cũng có chút ngượng ngùng ngồi bên cạnh Tiểu Đường.

Hai má Tiểu Đường ửng đỏ, càng tôn lên vẻ hạnh phúc trên gương mặt. Hôm nay thân phận cậu ta có chút đặc biệt, không còn vẻ nhố nhăng thường ngày, chỉ biết thật thà tiếp mọi người ăn uống, thế là quyền chủ động tự nhiên rơi vào tay một kẻ đa mưu túc trí là Lão Tống.

Anh ta cầm đầu một đám loai chơi, liên tiếp tấn công vợ chồng Tiểu Đường, hỏi tất cả những gì có thể hỏi, nào là lần đầu tiên gặp nhau như thế nào, lần đầu tiên nắm tay ra sao rồi lần đầu tiên hôn cảm thấy thế nào... Đủ các thể loại có thể thỏa mãn sự tò mò của bọn họ.

“Khi cầu hôn có quỳ gối không?” Lão Tống tiếp tục bức cung.

“Không nhớ nữa.” Tiểu Đường bị chuốc kha khá rượu, sớm đã đỏ mặt tía tai, thế là mượn rượu để giả vờ mất trí nhớ.

“Chuyện quan trọng như thế sao cậu có thể không nhớ được? Mau nghĩ đi!”

“Thực sự là không... quỳ.” Tiểu Đường thấy Lão Tống lại rót rượu thì vội vàng thành khẩn khai hết, nếu lại uống rượu nữa thì đêm động phòng có vẻ khó khăn rồi đây.

“Quỳ chân trái hay chân phải?”

“... Chân phải.”

...

“Cuộc thâm vãn” vẫn còn tiếp tục, tôi lên nhìn đồng hồ, tám rưỡi, mới vậy mà hai tiếng đã sắp trôi qua. Trong bầu không khí náo nhiệt như thế này, hai gò má tôi cũng đỏ bừng, hơi thở khó khăn, rõ ràng ở đây đang bị “đốt lửa” mà.

Nhìn tình hình này, có lẽ “lửa” không thể lan đến chỗ tôi được, nhưng thừa biết Lão Tống là người có lòng dạ thâm sâu, xuất quỷ nhập thần, tôi không dám

khinh suất, thế là nhân lúc mọi người không để ý liền lén chạy ra ngoài thay đổi không khí.

Đội thang máy đến nửa ngày, khi đi xuống đến tầng một, không gian bỗng yên tĩnh hơn rất nhiều. Bức tường lớn màu vàng kim ở đại sảnh trông thật huy hoàng, chiếc đèn pha lê như cầu vồng treo ở chính giữa rủ xuống, ánh sáng rực rỡ chiếu xuống nền làm hiện lên cái bóng ngược rõ ràng, sáng choang đến chói mắt.

Đôi giày cao gót của tôi nện xuống nền gạch làm vang lên những tiếng “cộp, cộp”, khiến mấy nhân viên phục vụ đang đứng trước quầy theo bản năng ngược lên nhìn tôi.

Đi thẳng đến cánh cửa kính bên ngoài, hòa vào cảnh đêm, tôi mới thở ra một hơi thật dài.

Gió đêm tháng Ba vẫn lạnh thấu xương, vừa thổi tới đã như muốn xuyên thấu vào cơ thể, lúc này tôi mới hối hận vì không mặc thêm áo khoác mà đã đi ra ngoài.

Khách sạn ở phía sau tôi, quán bar cũng ở cách đây không xa, nhà hàng, địa điểm vui chơi giải trí... khắp nơi đều là những ánh đèn đủ màu sắc lấp lánh, tiếng nhạc rộn ràng, đây lại đúng là thời điểm để vui chơi thỏa thích. Nhưng người cô đơn thì vẫn mãi là người cô đơn, sự náo nhiệt, ồn ào chỉ làm sự cô đơn ấy hiện lên rõ ràng hơn mà thôi, không muốn thừa nhận cũng không được. Tôi nghĩ mình không muốn làm một người đa sầu đa cảm, nhưng lúc này, vẫn cảm thấy thật tịch mịch, cô liêu.

“Xin hỏi, có cần tôi gọi xe cho quý khách không?” Người bảo vệ đứng ở cửa lịch sự hỏi tôi.

Tôi lập tức lắc đầu, nghĩ hay là về nhà đi. Buổi tối ăn chơi hưởng lạc, lúc này lại một mình đứng ở bên cửa khách sạn, đúng là có chút kỳ lạ, rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Quay người đi lên tầng tám, tôi đi trên hành lang quanh co, một lúc lâu sau vẫn không nhớ nên đi như thế nào, thật đáng chết vì khi đi ra tôi đã không nhớ số phòng.

Tôi đành phải dựa vào cảm giác để lần mò từng phòng, cứ đến trước cánh cửa số ở mỗi gian phòng tôi lại thò đầu vào nhìn.

Trên hành lang thỉnh thoảng lại có nhân viên phục vụ đi lại như con thoi, bọn họ bận rộn phục vụ trong các phòng. Có người chú ý đến tôi, lịch sự hỏi tôi có cần họ giúp gì không. Nếu đây là một lễ cưới chính thức thì không nói làm gì, ở

đại sảnh sẽ bày tên của cô dâu chú rể, lúc này chỉ cần nói tên là có thể tìm ra được. Đáng thương cho tôi là không thể cung cấp thông tin hay manh mối gì, đành mỉm cười từ chối rồi tiếp tục tìm kiếm.

Khách khứa ở mỗi phòng không giống nhau nhưng sự ồn ào, náo nhiệt thì chẳng khác tí nào. Tôi nhanh chóng đi lướt qua kiểm tra từng phòng, cảm thấy hứng thú vì dù là những người khác nhau nhưng lúc này lại có những biểu hiện vui vẻ, sung sướng giống nhau, đúng là nhân gian một thời thịnh thế.

Đi một lượt cả dãy hành lang, kiểm tra từng phòng rồi lại rẽ sang lối khác tiếp tục tìm. Đúng là khách sạn lớn cũng phiền phức, làm gì mà như mê cung thế này.

Tôi ghé vào một cánh cửa, chuẩn bị lắng tai nghe tiếng nói bên trong thì bỗng nhiên cánh cửa “cách” một tiếng rồi mở ra, tiếng cười nói ồn ào xen lẫn một luồng không khí ấm áp từ trong phòng đập thẳng vào mặt tôi. Sau khi nhất thời lúng túng, tôi bèn lùi hai bước, càng làm tôi bất ngờ hơn là người vừa bước ra cửa không phải ai khác, chính là Chung Tuấn Hải.

Lúc này Chung Tuấn Hải mặt mày trắng nõn ửng hồng, có vẻ như cậu ta đã uống nhiều rượu nhưng ánh mắt cậu ta lại không có vẻ đờ đẫn, vẫn nhận ra người khác một cách chính xác. Vì nhìn thấy tôi, rõ ràng cậu ta ngẩn người.

“Haizz!” Tôi lịch sự khẽ gật đầu với cậu ta. Trải qua bao nhiêu năm, dù trong lòng gợn sóng thì ngoài mặt tôi vẫn có thể tỏ ra thản nhiên như thường.

Chung Tuấn Hải nhìn lại phía sau mình theo bản năng, lúc này, cửa đã tự động đóng lại. Về mặt cậu ta thoáng mê hoặc, nói với tôi: “Cậu... đến tìm tớ à?”

Tôi cười cười. “Không phải, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi.”

Nhìn dáng vẻ của cậu ta, cho dù chưa say thì cũng không còn hoàn toàn tỉnh táo nữa, thế là tôi vẫy tay về phía cậu ta rồi lướt qua người cậu ta, định rời đi.

Mới đi được hai bước thì tôi bỗng chờ người tại chỗ, tay phải đã bị cậu ta nắm lấy. Giằng co hai cái nhưng cậu ta vẫn không bỏ ra, tôi nhất thời sầm mặt, nghiêng đầu nhìn cậu ta. “Cậu lại muốn gì nữa đây?”

Cậu ta kéo tôi tới một góc trên hành lang, sáp lại gần, bắt đầu chất vấn: “Tại sao gần đây cậu toàn tránh mặt tớ?”

Tôi chợt cảm thấy buồn cười, đúng là cao thủ vừa ăn cướp vừa la làng, bất giác nói: “Câu này ở đâu ra vậy? Chẳng phải cậu cũng không đi tìm tôi sao?”

Cậu ta nghe thấy vậy thì khóe môi khẽ nhếch lên. “Nói như vậy tức là cậu luôn đợi tớ sao?”

Tôi trừng mắt một cái, biết rõ miệng cậu ta chẳng nói được lời nào hay ho, liền không muốn tiếp tục đấu võ mồm với cậu ta nữa, chỉ thở dài một tiếng, nói: “Buông tay ra, tôi phải đi rồi.”

Cậu ta lại không hề để ý, mắt híp lại, quan sát thật kỹ gương mặt tôi, chân mày chột nhú lại, thấp giọng hỏi: “Cậu... lại đang gặp gỡ ai có phải không?”

Tôi bực mình, đang định mĩa mai lại, rằng tôi gặp gỡ ai thì phải báo cáo với cậu hay sao?

Nhưng vừa nhìn gương mặt cậu ta lại thấy vẻ cô đơn, hiu quạnh, không hiểu sao trong lòng tôi chột mềm đi, bật thốt: “Tiểu Đường ở bộ phận Thiết bị kết hôn, tôi đến để uống rượu hỷ.”

Tôi nói năng dịu dàng như vậy rõ ràng cũng nằm ngoài dự liệu của cậu ta, đại khái cậu ta đã quen tôi lúc nào cũng chống đối, cãi vã, lúc này cảm thấy kinh ngạc, hai đốm lửa vui sướng chột bùng lên trong mắt, chân mày giãn ra, miệng nở một nụ cười xán lạn.

“Thật khéo, tớ cũng dẫn mấy vị khách đến đây ăn cơm. Nói cho tớ biết cậu ở phòng nào, khi nào kết thúc tớ sẽ đến tìm cậu.”

Tôi do dự. “Thôi, có lẽ bên tôi sẽ kết thúc sớm hơn bên cậu, cậu còn đang tiếp khách xã giao, đừng làm lỡ việc.”

Cậu ta nghe thấy cũng có lý, đành không nói gì nữa. “Vậy lát nữa tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

Tôi thầm cười khỏ, người này quả thực là có bản lĩnh được đăng chân lên đăng đầu, nói thật với cậu ta một câu thì cậu ta lại lên mặt như thế này đây, dường như đã hoàn toàn quên mất sự xấu hổ “cả đời không qua lại” từ mấy ngày trước.

“Nhắc lại lần nữa, tôi phải đi rồi.” Tôi thản nhiên nói.

Trước khi buông tay tôi, cậu ta đột nhiên kéo tôi lại gần hơn, ghé sát tai tôi, nhỏ giọng nói: “Tối nay cậu thực sự rất cuốn hút.”

Những lời ca tụng như thế này được thốt ra từ miệng cậu ta quả là hiếm thấy, không biết có phải vì vừa rồi tôi đã thành thật trả lời nên cậu ta rất mãn nguyện hay không, hay lại ỷ vào việc vừa uống chút rượu để bắt đầu thốt ra những lời không nghiêm túc.

Tôi hất mái tóc, trừng mắt nhìn cậu ta một cái, cố che giấu một tia hoảng loạn trong lòng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt cậu ta chột thay đổi, ánh mắt có chút dò dẫm.

Tôi bất giác sửng sốt, không biết chỗ nào có vấn đề. Cậu ta lại giơ tay phải lên, đưa về phía mặt tôi.

Tôi hoảng hốt, cuống quýt lùi về sau trốn tránh, nhưng lại bị cậu ta giữ chặt, áp sát vào bức tường phía sau.

“Cậu phát bệnh gì vậy? Mau buông tôi ra!” Tôi khẽ hét lên một câu, chỉ muốn thoát ra nhưng toàn thân bị bao vây trong một không gian nhỏ hẹp giữa bức tường và hai cánh tay của cậu ta, quả thực chẳng khác nào bị giam trong một cái lồng.

Cậu ta vẫn ngoảnh mặt làm ngơ trước sự tức giận của tôi, đóm lửa trong mắt quyen luyến vành tai tôi, kìm thấp giọng, cả gương mặt được bao phủ bởi một sắc dịu dàng mông lung. “Trước giờ tớ luôn nghĩ khi cậu đeo đôi bông tai này thì sẽ như thế nào... Quả nhiên là rất hợp với cậu.”

Chung Tuấn Hải đột nhiên cử động làm tôi bị giật mình, hai mắt mở to nhìn cậu ta.

Cậu ta ở gần như thế này, lúc nói chuyện hơi thở ấm áp phả vào mặt tôi khiến tôi ngây ngất, trong tim như có một cây nến đang đốt cháy, mỗi lần cậu ta dừng lại lâu càng làm cho tôi mềm nhũn.

Gương mặt của Chung Tuấn Hải ở ngay trước mặt, dường như chắn hết tầm nhìn của tôi, vẫn là vẻ tuấn tú thường ngày, chỉ là ánh mắt ngưng lại bên tai tôi có chút quyen luyến, có chút ngẩn ngơ, lại có chút đau khổ, dĩ nhiên là vẫn... thâm tình như vậy.

Tôi chợt bừng tỉnh trong chốc lát, thì ra nguyên do là đôi bông tai...

Đôi bông tai này hẳn là có liên quan tới cô gái Chung Tuấn Hải yêu thầm, nhớ hôm đó, khi nhận món quà này ở trên xe, tôi có nói đùa với cậu ta, giờ nhìn thấy vẻ mặt thất hồn lạc phách của cậu ta, thì ra đúng là sự thật.

Một cảm giác thất vọng ủa đến. Tận đáy lòng dần cảm thấy lạnh lẽo, tôi sầm mặt, lạnh lùng hỏi: “Cậu nhìn đã đủ chưa?”

Cậu ta khẽ run rẩy, dường như đã tỉnh táo, thu lại cái nhìn say đắm kia, trong ánh mắt ấy ẩn chứa mấy phần xa lạ. Cậu ta đột nhiên buông tôi ra, nở một nụ cười tự giễu mang theo chút gượng gạo. “Xin lỗi!”

Tôi chỉnh lại quần áo và đầu tóc, rồi cứ thế rời khỏi cậu ta, bước đi không một lần ngoảnh lại.

Đi qua mấy ngã rẽ, tôi càng không phân biệt được phương hướng, nhưng chẳng nghĩ ngợi được nhiều mà cứ thế đi thẳng về phía trước. Chỉ qua mấy phút

ngắn ngủi mà tôi đã mất đi thú vui tìm kiếm, cảm giác chua xót trong lòng không ngừng trào lên, trào lên mãi, đến khi cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi đang lăn trên gò má.

Tôi đành phải đi vào phòng vệ sinh trước, cũng may mà phòng vệ sinh thì không khó tìm lắm.

Khách sạn sang trọng, đến phòng vệ sinh cũng có những bức tường màu vàng kim huy hoàng, ánh đèn sáng rỡ chiếu vào cặp mắt đang nhắm lệ của tôi ở trong gương, thoáng như mộng cảnh, nước mắt cứ chảy mà chẳng có lý do, tại sao tôi lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ? Tôi chẳng thể nào trả lời được, chỉ biết nhìn vào gương, cẩn thận từng chút lau nước mắt, cho đến khi không còn dấu vết.

Cuối cùng cũng tìm ra căn phòng đó. Bữa tiệc vẫn diễn ra bình thường, rõ ràng là đủ náo nhiệt. Tôi liền ngồi vào chỗ của mình.

Na Na nhíu mày chất vấn: “Chị đi đâu vậy, sao lâu như thế mới quay lại?”

“Ra ngoài đi lại một lát. Sao vậy, sắp kết thúc rồi à?”

Na Na nhìn quanh bốn phía. “Cũng sắp rồi. Nhìn kia, Tiểu Đường “treo” rồi.”

Tôi nhìn theo hướng Na Na chỉ, quả nhiên thấy chú rể Tiểu Đường mặt đỏ bừng, dựa vào sofa nửa tỉnh nửa mê, cô dâu thì đang ở bên chăm sóc cho cậu ta. Lão Tổng đúng là một kẻ hung ác mà.

“Làm đến mức này có phải là hơi quá không?”

Tôi nhỏ giọng lầm bầm.

“Tú Nghiên... Bọn tôi... vẫn luôn đợi cô đấy.” Giọng nói của Lão Tổng chọt vang lên bên tai, tôi lập tức giật mình đến mức tay run rẩy, vội vàng ngẩng đầu, ha, thì ra anh ta cũng đã say quá cần câu rồi.

Lão Tổng lão đảo chỉ vào Tiểu Đường. “Cậu ta... đã hoàn toàn đầu hàng rồi. Bây giờ đến lượt cô, nói đi nhận tội hay không nhận tội?”

“Nhận tội gì?”

Ánh mắt Lão Tổng mông lung, lơ đãng nhưng vẫn không quên cười giảo hoạt. “Tú Nghiên, cô đang giả vờ hồ đồ với bọn tôi có phải không?”

Đột nhiên tôi bỗng rất muốn được thử cảm giác say rượu, liền cắn răng một cái, hạ quyết tâm bùng ly rượu lên, hướng về phía Lão Tổng. “Như thế này đi,

tôi cũng không biết nhận tội gì, chỉ bằng uống rượu đi!” Trong lòng tôi thầm nghĩ, xem anh còn đỡ được mấy cốc.

Lão Tổng cười ha ha. “Được, thật sáng khoái! Nào, cạn ly này trước đã!”

Tôi ngửa cổ, dốc cả cốc rượu vào miệng, tất cả những người có mặt ở đó đều vỗ tay cổ vũ. Lão Tổng cũng không tỏ ra yếu thế, lập tức cạn một cốc.

“Rót tiếp đi! Rót tiếp đi!” Cả đám người kêu gào ầm ĩ.

Cốc rượu nhanh chóng được rót đầy, tôi lại oanh liệt làm một hơi.

Na Na nhìn tôi với vẻ kỳ quái. “Tú Nghiên, chị bị đả kích bởi chuyện gì vậy? Tại sao lại dám uống nhiều như thế?”

Tôi lớn tiếng nói: “Em nói gì buồn cười thế? Chị thì có thể bị đả kích bởi chuyện gì chứ? Bây giờ chị đang khỏe mạnh nhất đây. Nào, uống tiếp đi!”

Từ trước tới giờ tôi không biết mình lại có tiềm năng uống rượu như vậy đây. Thấy Lão Tổng bại trận, ngoài cảm giác bụng chướng lên khó chịu thì tôi chỉ thấy trống trải, tịch mịch, bị ai, đến cả say mà tôi cũng không thể.

Tiệc rượu sắp kết thúc cũng giống như nỗ lực hết đà, việc tôi uống thả cửa hôm nay đã trở thành câu chuyện được bàn tán nhiều nhất. Những đồng nghiệp còn tỉnh táo đều nhiệt tình đề nghị tôi chuyển sang làm ở bộ phận Thị trường hoặc bộ phận Quan hệ xã hội, ở đó rất cần những nhân tài có khả năng uống rượu.

Về đến nhà là đúng mười giờ, bố mẹ tôi đều đã ngủ, người lớn tuổi thường đi ngủ sớm.

Cả người đầy mùi rượu làm tôi cảm thấy rất không thoải mái, liền đi về phòng lấy bộ quần áo sạch rồi rón rén đi vào nhà tắm.

Mẹ nghe thấy tiếng động liền đẩy cửa đi ra, hỏi tôi bằng giọng ngái ngủ: “Con về rồi à?”

“Vâng ạ!” Tôi áy náy kìm thấp giọng. “Mẹ đi ngủ đi, con tắm một cái.”

Mẹ gật đầu, lại quay người đi về phòng. Mẹ tôi là như vậy bất luận tôi về nhà muộn thế nào thì bà cũng phải nhìn thấy tôi rồi mới yên tâm. Cuối cùng, tôi cũng được thoải mái nằm lên giường, trốn vào tấm chăn mềm mại, ấm áp.

Không biết có phải vì uống nhiều rượu hay không, tinh thần của tôi bỗng hưng phấn lạ thường, tóc còn hơi ướt nhưng vì sợ làm ồn đến bố mẹ nên tôi không dùng máy sấy mà mặc thêm chiếc áo rồi ngồi trên giường đọc sách.

Ánh đèn ấm áp tỏa ra những tia sáng màu vàng cam dịu dàng, đây mới là bầu không khí và mùi hương mà tôi quen thuộc. Tôi thở dài một tiếng, bất giác an tâm hơn nhiều.

Một lúc sau, điện thoại đột nhiên đổ chuông.